

"Na vijftig jaar nog onbehaaglijk gevoel"

Woerdense Courant 23 februari 1994

Bemanning verongelukte bommenwerper verdient Zegveldse gedenknaald

ZEGVELD- Deze week was het 50 jaar geleden dat 'n Amerikaanse bommenwerper bij Zegveld neerstortte. Acht inzittenden kwamen om. Drie van hen werden geborgen, de stoffelijke resten van de anderen rusten nog steeds in de zompige bodem van het weiland. Een gedenknaald zou op zijn plaats zijn, vindt D. van Elk.

— Maandag 21 februari 1994 is een dag met lichte bewolking, soms wat zon en lichte vorst. Maandag 21 februari 1944, precies vijftig jaar geleden, was een dag met dezelfde weersgesteldheid. De oudere Zegvelders zijn die dag mogelijk niet vergeten, de jongere geslachten zullen het verhaal alleen van overlevering kennen. Het was al lang oorlogs- en bezettingstijd. Maar in het tot dat moment nog rustige dorpje Zegveld brak de oorlog op die dag in alle hevigheid uit.

Rond het middaguur kwamen grote formaties Amerikaanse bommenwerpers over, op weg naar Duitsland. Alleen al het geluid van geallieerde vliegtuigen gaf soms een diepe vreugde. We wisten dat de bevrijding steeds meer nabij kwam. Hoe weinig stonden wij er bij stil dat ook deze bombardementen veel slachtoffers eisten. Uit latere gegevens werd ons duidelijk dat op die dag de oorlogsindustrie in Brunswijk aangevallen en gebombardeerd werd.

In de loop van de middag werd de lucht wolkenloos.

Omstreeks vier uur kwam er uit het Oosten, zeer langzaam en laag vliegend, een viermotorige B17, een 'vliegend fort' over onze gemeente op weg naar de thuisbasis in Engeland. Het was een achterblijver die op zijn missie naar Duitsland al aangeschoten was. Duidelijk was te zien dat één van de linkermotoren in brand stond.

Juist boven Zegveld werd de B17 aangevallen door tien Duitse jagers die uit het Noorden kwamen opzetten.

Vanuit alle schuilhoeken waren onze inwoners getuige van een afschuwe-

lijk luchtgevecht. In korte tijd brandde de bommenwerper als een fakkel. Het toestel boorde zich in de drassige veenbodem van een weiland dat nu eigendom is van de gebroeders Verboom. Van de tien bemanningsleden kwamen er acht om het leven. Slechts twee boordschutters, Barclay W. Glover uit Philadelphia en Charles D. Barnthson uit Kansas, wisten zich op het laatste moment met hun valscherms te redden.

In het Utrechts Nieuwsblad van 14 april 1990 werd in een uitgebreide reportage melding gemaakt van dit voorval. Hierin werd ook gesproken over de ernstige gevolgen die deze crash voor twee, inmiddels overleden, inwoners van Zegveld heeft gehad.

Na vijftig jaar zit ik nog steeds met een onbehaaglijk gevoel. Ik weet dat ook anderen daar last van hebben.

Van de acht omgekomen vliegers zijn er, volgens de gegevens, drie lichamen door de Duitsers geborgen. De overigen zijn in de zompige bodem achtergebleven. Het perceel weiland is door de ruilverkaveling een aantal keren in andere handen overgegaan. Daardoor komt het dat dit bijzondere graf van onze gevleugelde vrienden door velen, en ook door mij, veelvuldig geschonden is. Tot de dag van vandaag wordt er met tractoren en andere landbouwmachines over heen gereden.

Zou een eenvoudige kleine afzetting met een gedenknaald niet waardiger zijn voor de zonen van een land waaraan wij zoveel te danken hebben?

D. van Elk
Korensloot 16
Zegveld